



Slavă Apostolului Andrei și Mlădițelor sale alese!

GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

Sfântule Apostol Andrei, mă podidesc luminile Mlădițelor tale, care mi se așează în pridvorul sufletului, ca verdele-n frunză, ca mireasma în floare, ca dulceața în fruct.

În ființa noastră e o logodnă divină, o interdependență de lumină și rugă, de sunet și culoare, care se înalță majestuos în adâncurile ființării din care sunt plămădite și în care se reîntorc într-o armonie de o rară frumusețe.

În aceste vibrații celeste cu urcușuri pătimase se înalță în noi taina iubirii lor, ca un torent năvalnic și impetuos al dragostei Tale.

Aceste Mlădițe sacre și sfinte au rodit în continuitatea credinței și a frumuseții, a nădejzii și a jertfei, fără de care pământul dăruirii s-ar preface în pustiu, iar cerul dragostei într-o calotă de gheață.

De aceea albul credinței și mireasma nădejzii au triumfat fecundate de sângele lor martiric, care a legat rod iubirii.

Gingașele lor ființe s-au scuturat ca lumini în Calendarul cinstirii și al recunoștinței.

Ființele lor au dezvoltat credința în nădejde, nădejdea în dreptate, dreptatea în adevăr, adevărul în libertate, libertatea în jertfă, jertfa în frumusețe, apoi au înmugurit din nou într-o nesfârșită și neîntreruptă iubire.

De îndată ce se aprinde în sufletele noastre dragostea lor, se preface într-un simbol divin ca expresie a unei desăvârșite frumuseți.

Inimile noastre răspund că jertfele lor au depus mărturie sfântă, ce certifică o extraordinară fascinație a sublimului.

Dragostea lor le-a fost certificatul trăirii, care ne-a recomandat nouă dreptul la viață și la demnitate.

Este adevărul absolut și divin totodată că jertfele lor sunt cuminecări neîntrerupte din Cina lui Iisus și a Apostolilor Săi.

Cu adevărat din bucuria Jertfei dumnezeiești s-au născut toate dorurile lor. De aceea în menirea lor sfântă, divină, trebuie să ne aflăm și noi, ca menire umană.

Ei s-au împlinit în dragoste, dar mărturiile lor trebuie să ajungă în inimile noastre ca solii împărătești, ca iubitul care îi aduce în dar inelul logodnicei sale, ca febrilitatea și certitudinea mântuirii.

Mărturia lor devine astfel o solie a veșnicei iubiri, care ne binevestește frumusețea dragostei.

Jertfele lor ne mărturisesc: Iată-ne! El Cel de Sus ne-a trimis. Noi suntem solii Celui Frumos, Celui Întâi Născut, al cărui suflet e Dragostea însăși.

Iată ! Jertfa ca taină a legăturii cu Hristos ne-a umplut sufletele cu adâncul dumnezeirii. În jertfele noastre se află libertatea împlinirii voastre.

Ceea ce pentru albină, drumul către miere este pavat cu culoare și parfum, pentru inima creștinului, calea sufletului trebuie presărată cu petalele dăruirii.

Prin libertate și har s-au născut toate făpturile alese. Prin frumusețe și adevăr se țin. Iar prin dăruire rămân veșnice.

Ființa jertfitoare se descoperă în mugurele dorului. Desfacerea sa în petale de floare izvorăște din mireasma bucuriei sale. Este în firea creștinului ca exuberanța bucuriei lui să zămislească rodul dăruirii și sublimul suferinței în jertfa împlinirii.

Cine ar putea să respire și să trăiască, dacă cerul și pământul n-ar fi pline de bucuria mărturiei și dragostea jertfei lor, transformând efemeritatea în dumnezeire?

În cadrul spațiului, ei au atins nemărginita iubire, iar pe aripa timpului au atins veșnicia.

Credința și nădejdea lor a dezrobit toate tiparele cunoașterii, trecând peste legăturile ființei, ca o contopire cu marele dor al suferinței pentru Dumnezeu și Neam, ca o contopire cu absolutul cosmic, ca o întoarcere la sfânta chemare, ca o trecere de la ființă la supraființă, ca un suspin după plinătate, ca o lacrimă după împlinire, depășind hotarul tuturor celor de dincoace, ca pretenție a îndumnezeirii.

Când Pomul vieții lor s-a scuturat, ne-au rămas petalele limpezirii minții, cu miresme binecuvântate, fără frică, fără zbulucium, fără îngenuncheri și căderi, fără regrete, învrednicindu-ne de slava bucuriei lor.

În grija lui Dumnezeu și a lor ne-am lăsat noi familia și Neamul. Iar noi ca recunoștință trebuie să lăsăm testamentar, recunoștința pentru dragostea lor, pentru crezul lor, pentru mărturiile mileniilor de suferință scrise cu jertfă atunci când durerea îi împresurau și deznădejdea le stătea la pândă.

Toată amintirea lor este o avere binecuvântată, care ne împodobește sufletele, iar cinstirea lor după slava care li se cuvine, ne înnobilează salvându-ne.

Pretutindena în cer și pe pământ a rămas moștenirea lor: în năframa pământului și în lacrima cerului, în scâncetul pruncilor de fragă, în brazii flămânzi după astre, în apele însetate de țară, în stejarii tupilați în milenii, în flăcăii îmbujorați de credință, în Mlădițele-ramuri de Cruce.

S-au risipit dumbrăvi din visurile lor pure și ne-au îngemănat pe unii c-o stea ce sus răsare.

Mai picură în noi oftatul lor de sânge. Ne mai privim în lacrima lor sacră. Ne mai rugăm ca dorul de Ei, să nu ni-l poată nimeni stinge.

Ție, Apostole Andrei și tuturor Mlădițelor tale alese: slavă și iubire!

Tîrgu Neamt, 29.11.2009